Prologi: -Sisään, Peter. Herra Franzen avaa työhuoneensa oven ja kutsuu minua. On keskiviikko, 22.11.2016. Nousen hitaasti ja astun sisään valkoiseen ja valoisaan huoneeseen. Kello on varttia vaille neljä, ja on joka viikkoisen terapiatuntini aika. Aina sama aika ja sama paikka. Olen käynyt täällä jo viimeiset 3 vuotta. Herra Franzen on ihan mukava, en voi sanoa että hän olisi saanut minut "parannettua" mutta on mukavaa aina välillä jonkun luona kertomassa kuulumisia. -No, mitä kuuluu? Mistä haluat tänään puhua. Franzen sanoo ja katsoo valkoista vihkoaan raapustaen siihen jotain. -Ihan hyvää kiitos, viimeaikoina on mennyt hyvin. Ei ole mitään erikoista puhuttavaa. Vastaan ja yritän huomaamattomasti vetää hihaani peittääkseni uuudet arvet käsissäni. Ikävä kyllä Franzen huomaa valehtelevani. -Oletko varma? Huomaan kyllä yrittäväsi peittää käsiäsi. Hän sanoo. -Minä, minä olen vain väsynyt. -Mihin Peter? -Olen vain väsynyt puhumaan siitä. Olen väsynyt nukkumaan 15 tuntia päivässä. Olen väsynyt törmäämään vanhoihin ystäviin, näkemään kohteliaan hymyn heidän kasvoillaan koska he eivät tiedä mitä sanoa tai miten sanoa se. Olen väsynyt elämääni. Seuraava tunti kului Herra Franzenin yrittäessä saada elämäniloni taas takaisin. Tälläistä se aina välillä on. Mutta nyt se on erilaista, nyt on liian myöhäistä. Olen tehnyt päätökseni. ..... Jukka: -Haha, jep. Oli hauska ilta pietää joskus uusiks ja koitas saaha se Peteki mukaa! Sami huikkaa ja jatkaa matkaa kotiaan kohti. Olin ollut pelaamassa biljardia parin kaverin kanssa, ja tultiin Samin kaa samal kyytil kotii. Kotona potkaisen kengät väsyneesti nurkkaan ja painun pehkuihin. Tarkistan ensin kännykän viestien varalta, kello näyttää 03:44, ollaan siis jo torstain puolella. 3 puhelua Saanalta, Peten tyttöystävältä ja yksi ääniviesti itse Peteltä. Olen hieman ihmeissäni, en ole kovin tuttu Saanan kanssa. Olemme vaihtaneet numerot vaan Peten takia, jos jotain sattuu. Päätän ensin kuunnella Peten viestin. Pete 2h aiemmin: Otan puhelimen käteeni ja etsin yhteystiedoista Jukan numeron. Kaikki muu on valmista. Saanalle olen kirjoittanut jäähyväiskirjeen, lääkkeet on hommattu ja siisteimmät vaatteet valittu. Enään on jäljellä Jukka. Toivon että hän on jossain, eikä huomaa heti viestiäni ja ehdi estää minua. Painan rauhallisin käsin äänitä-nappia. -Moi, Pete tässä. Mä vaan yritän vähän pitää yhteyksiä yllä, ei olla juteltu pariin päivään. Mä vaan oon ollu niin vitun, vitun maassa viimeaikoina. Niinku mä en tiedä mitä tapahtuu mä vaan oon niin väsynyt koko ajan. Yritän nukkua, mutta mä vaan, mä vaan, makaan siinä hiljaa. Mä en voi puhua koska kaikki mun ympärillä on sammunu. Mun vitun mieli raivoaa. Musta tuntuu että on mun aika lähteä. Kutsu vaan sitä luovuttamiseksi. Mä oon niin kyllästyny tähän. Joka vitun päivä on samanlainen. Mä luulen että mä nukun, mutta mä en oo silti varma. Kaikki on niin samanlaista nyt. Mä oon väsynyt. Mä ajattelen että...sä et halua kuulla tätä...mutta mä oon vaan sotku, anteeks. Kukaan ei oikeesti kuule mua tiiätkö? Mä puhun, ainakin mä luulen että mä puhun, mutta kukaan ei kuule mua. Mä oon sanonut tarpeeks. Mä rakastan sua, hyvästi. "Viesti lähetetty." Lasken puhelimen takaisin pöydälle, nousen ja kävelen kylpyhuoneeseen sulkien oven perässäni. Viimeistä kertaa. Jukka: Tällä hetkellä -Pete,Pete voi vittu! Huudan hädissäni ja pomppaan sängystä. Ensimmäinen ajatukseni on että ei näin voi käydä, vaikka tiedän Peten masennuksesta ja kaikesta ei näin vaan voi käydä. Puen hädissäni vaatteita valmiina lähtemään Peten asunnolle. Samalla hetkellä ovikello soi. -Kuka vittu siellä tähän aikaan soittelee! Huudan. Oven avatessani näen Saanan itkusta läikykkäät kasvot ja tajuan nyt miksi hän on soitellut. Hänkin tietää Petestä. -Jukka...Pete...Pete on tehnyt itsemurhan. Saana itkee ja astuu sisään ojentaen minulle valkoisen kirjeen. -Mikä tää on? -Pete on laittanut sen postiluukusta jossain vaiheessa iltaa kun olin kavereiden kanssa ulkona, jos olisin ollut kotona olisin voinut estää häntä. Saana itkee samalla kun alan lukea kirjettä kädet täristen. Saana

Sä tiedät että mä rakastan sua. Musta tuntuu kun mä olisin aina rakastanut. Viimeaikoina, mä en ole voinut kovin hyvin, mä oon väsynyt. Olen viettänyt melkein koko elämäni haamujen kanssa. On tullut se aika että mun täytyy haudata ne. En voi tehdä sitä täällä. Vaikka mä kuinka kovaa yritän taistella tätä vastaan. Mulle jää vain tää tunne että mun täytyy mennä. Mä tiedän että mun täytyy tehdä tää. Jos mä en tee tätä mä pel- kään että musta tulee entistä itsetuhoisempi, ja pahempaa. Ja sä olisit täällä näkemässä sen. Tiedäthän että sä olet mun yksi ja ainoa. Mä ikävoin sua mun jokaisella sydämmen lyönnillä. Meidän elämä yhdessä, on ollut ainoa koti mitä mulla on ikinä ollut. Mä rakastan sua, mä tuun aina rakastamaan. Mä oon pahoillani. Hyvästi. Siinä se. Pete päättää vaan lehteä jättämällä kirjeen ja viestin. Ei hän voi tehdä näin. Saana itkee yhä kun nappaan takkini ja ajamme Peten asunnolle, sinne on noin vartin matka mutta ajamme lähes ylinopeutta. Viimein olemme perillä. Onneksi meillä kummallakin on avaimet Peten asuntoon, hätätilanteita varten. Juuri tälläisiä tilanteita. Avaan oven ja astun sisään pimeään asuntoon. Peten kämppä on pieni kerrostaloyksiö jonka kattaa yksi suuri huone ja kylpyhuone. Saana laittaa valot päälle ja menemme peremmälle hiljaisuuteen. Peteä ei näy missään. -Ehkä joku naapureista on jo soittanut ambulanssin? Saana sanoo toiveikkaasti. -Ei, en usko. He eivät käy koskaan täällä, eivätkä varmaan ole koskaan edes puhuneet Petelle. Me olemme ainoat ihmiset jotka tuntevat Peten. Sanon ja tajuan että emme ole tarkistaneet vielä kylpyhuonetta. -Mene sä, mä en pysty, jos...jos hän on siellä. Saana kuiskaa. Ovi ei onneksi ole lukossa ja huoneessa on valot päällä. Siinä, seinän vierustalla, makaa paras ystäväni. Valkoinen laattalattia meilkeinpä lainehtii verestä joka valuu Peten ranteista. Huomaan myös tyhjän lääkepurkin altaan reunalla. -Saana!Soita ambulanssi! Hän on täällä! Huudan ja ryntään Peten luo. Painan täysillä ranteiden haavoja estääkseni veren vuodon mutta ymmärrän että on jo liian myöhäistä. Pete on kuollut. Hän näyttää rauhalliselta, jotenkin erilaiselta... Hän näyttää viimein onnelliselta...Enää vuosien tuska ja väsymys ei loista hänen kalpeista kasvoistaan. Hän on viimein löytänyt rauhan. Noin 10min myöhemmin katson nyyhkyttävä Saana kainalossani kuinka hoitajat nostavat Peten paareille ja vetävät mustan säkin vetoketjun hänen päänsä yli. -Jukka...Mä tiedän että mä en ole sulle kovin tuttu, mutta voisitko sä tulla tänäyönä mun luo yöksi? Mä en halua olla yksin... Saana sanoo. Lupaudun, sillä en itsekkään usko kestäväni tätä yötä yksin ja niin vietän loppuyön Saanan sohvalla. Aamulla Peten terapeutti soittaa minulle. -Haloo? Vastaan yhä väsyneenä, en saanut yöllä unta. -Huomenta, herra Franzen tässä, Peterin terapeutti. Sain juuri kuulla viimeyön tapahtumista ja halusin vain sanoa osanottoni. Peter oli hieno nuori mies. -Kiitos, olen samaa mieltä. Keskustelimme hetken ja lopetamme puhelun. -Kuka se oli? Saana kysyy astuessaan huoneestaan. Hänen kasvonsa ovat väsyneet ja harmaat, selvästi itketyn ja valvotun yön jäljiltä. -Peten terapeutti, herra Franzen. Vastaan. Saana istuu vierelleni sohvalle ja kysyy: -Mitä nyt tapahtuu? -En tiedä vastaan, en tosiaankaan tiedä. Hän alkaa taas nyyhkyttää ja otan hänet tiukkaan halaukseen. Siinä me istumme, Saanan valkoisella sohvalla ja ajattelemme viimeyötä ja Peteä. Miten näin pääsi käymään? Tiedän ettemme saisi syyttää itsemämme, mutta silti.. Katson ikkunasta aamuiseen taivaaseen ja ajattelen, nyt Pete on vihoin päässyt kotiin. Hän on enkeli joka ei vain kestänyt tätä maailmaa ja on vihdoin päässyt kotiin.